

80ste Koninklijk Landjuweel (Plankton)

Vereniging: Toneelkring Sint-Rembert, Torhout

Stuk: Driftkop

Auteur: Martine Geerinckx naar 'Lord of the Flies' van William Golding

Selecteurs: Lore Dejonckheere en Bram De Win

Datum bezoek: 26 november 2015

Regie: Martine Geerinckx

Spelcoaching: Martine Geerinckx en Loes Swaenepoel

Spel: Silke Feys, Jonas Anraed, Brent Lauwers, Fien Lepoudre, Vic

Vandendriessche, Kasper Debeyne, Lune Stock, Charlotte Vancraeynest, Alexander

Verleye, Gino Debeyne, Tobe Vandekerckhove, Lotte Debrauwer, Jolien Spillier,

Annelies Claeys, Riet Vuylsteke, Jarno Delhaeze, Hjornis Dely, Arjen Sabbe, Orfée

Decancq, Elise Jonckheere, Lore Muylie, Charlotte Vens en Laurens Baert.

ALGEMENE INDRUK

Een ambitieus project met een gigantische groep jongeren met een extreem uiteenlopende leeftijd (tussen 6 en 26 jaar). Het klinkt een beetje als een onmogelijke opdracht maar deze groep is er meer dan in geslaagd. Deze gigantische uitdaging levert een voorstelling op waar nog lang over gepraat kan en zal worden. Een voorstelling die ons vooral in zijn thematiek en vormelijkheid overtuigt en zelfs met verstomming slaat. De groep nam een roman onder de arm en werkte vanuit improvisatieopdrachten tot een nieuwe tekst, een nieuw stuk. Een stuk dat helemaal van hen is, waar iedereen een persoonlijk aandeel in heeft.

DE TEKST

Speciaal voor 'Sint Rembert' maakte Martine Geerinckx een bewerking van 'Lord of the Flies', een roman van William Golding uit 1954. William Golding schreef deze roman naar aanleiding van de gruwelijkheden die hij meemaakte tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een meesterwerk ... en nog steeds brandend actueel. Golding toont ons een pessimistisch beeld van onze maatschappij en wijst ons op de verregaande imperfectie van onze wereld met als uitgangspunt dat de essentie van de natuur van de mens naar boven komt wanneer de grenzen en wetten van de beschaving wegvallen. De groep schoolkinderen degenereert uiteindelijk tot een groep wilden. Martine Geerinckx verlaat het idee van een onbewoond eiland en brengt het verhaal naar de publieke ruimte. Op dat ogenblik zich nog onbewust van de impact die dit zou krijgen door de aanslagen in Parijs op 13 november, een week voor de première. De inhoud van dit verhaal wordt nog actueler, geeft ons nog meer stof tot nadenken. Hoe gaan wij als mens om met dit soort aanslagen? Verwordt de mensheid tot eenzelfde soort barbarij? Zit die barbarij eigenlijk in ieder van ons en hebben wij inderdaad nood aan een structuur om dat te onderdrukken? Van waar komt dat verlangen naar macht? Associaties met publieke personen als een Vladimir Poetin of Donald Trump schieten ook meteen door ons hoofd ... De thematiek van dit stuk is ongelooflijk actueel en relevant. Het moet gewoon gespeeld worden ... Maar zo krachtig als de thematiek, zo zwak is de inhoud. De teksten zijn ontstaan uit improvisatie van de spelers en bijgeschaafd door de regisseur. De dialogen blijven te

veel vastzitten in de actie en hebben te weinig inhoudelijke bijdrage. Het gaat waar het over gaat. We missen diepgang, metafoor, poëzie, ... iets wat deze tekst naar een hoger niveau kan tillen. Desalniettemin moeten we benadrukken dat dit script meer dan voldoende spel materiaal bevat voor een stevige voorstelling. Het maken van zo'n bewerking is trouwens geen simpele opdracht en we willen de regisseur dan ook feliciteren met deze lovenswaardige poging.

DE REGIE

Allereerst is het een ongelooflijk straffe prestatie om een productie van deze omvang op zo'n niveau te krijgen. De regisseur beschikt duidelijk over een groot vakmanschap en kan in massaproducties elk aspect voldoende aandacht geven om tot een coherent en knap geheel te komen. De stijl van de voorstelling wisselt tussen realisme en abstractie. Een interessante combinatie die in deze voorstelling bijdraagt tot de complete waanzin waarin we aan het einde van het stuk terechtkomen. De abstractere beelden en bewegingssequenties werken ongelooflijk sterk en bevreemdend. Ze zijn spannend, prikkelen onze fantasie en brengen af en toe het publiek op zijn ongemak. Ze halen ons uit onze comfortzone. De hoeveelheid prachtige beelden die we te verwerken krijgen is imposant. Los van de vorm van deze voorstelling is er ook heel sterk inhoudelijk gewerkt aan de personages. Ieder karakter is gedetailleerd uitgewerkt en is verschillend van de andere rollen. Dat is een ongelooflijke kracht in deze voorstelling. De kans bestaat namelijk dat je in dit soort massavoorstellingen geen individueel beeld overhoudt van elk personage afzonderlijk. Dat is hier zeker niet het geval. Het publiek weet perfect waar elk personage voor staat. Knap! Straffe spelcoaching! In de dynamiek van de voorstelling zit nog groeipotentieel. Je blijft nog iets te veel de improvisatiethema's door de voorstelling zien zodat ze fragmentarisch wordt en daardoor af en toe traag aanvoelt. De 'dodendans' naar het einde van de voorstelling toe is een imposante climax die je als publiek niet onberoerd laat en de uit de hemel-neerdalende redder is een bijna onwerkelijk beeld waardoor je in de zaal net als de personages op de scène even in je arm zou willen knijpen. Er zitten behoorlijk wat wauw-momentjes in deze voorstelling.

HET SPEL EN DE ACTEURS

Wat een engagement en overgave van deze ploeg. Je voelt echt dat iedereen als een blok achter deze voorstelling staat ... HUN voorstelling ... want dat is het ook. Iedereen heeft zijn persoonlijke bijdrage kunnen leveren en daardoor voel je een grote betrokkenheid bij alle spelers. Het spelplezier druipt in blubberige slierten van de scène af en iedere speler heeft ook zijn eigen moment gekregen in de voorstelling. In het nagesprek blijkt dan ook nog wat we stiekem al konden vermoeden: de spelers zijn niet alleen een ervaring rijker, dit proces heeft eitjes geplant, heeft een grote indruk nagelaten op de ploeg. Het ontdekkingsproces van deze groep is wat ons betreft nog belangrijker dan het welslagen van de voorstelling, het heeft ons dus enorm geplezierd dat dit ook aan de hand was.

De spelprestaties zijn nog niet volledig homogeen. Een aantal spelers heeft een grote naturel in tekstzegging, bij anderen blijft die nog te formeel, te heilig. Maar gezien de grootte van de groep en ook het grote verschil in leeftijd is dit moeilijk,

misschien zelfs onmogelijk te bereiken. Het spel is ook erg 'een op een', weinig subtekst. Maar zoals eerder aangegeven, heeft het script daar veel mee te maken. Veel meer dan de situatie is er in dit geval niet echt te spelen.

SCENOGRAFIE

Een indrukwekkend decor. Groots en bijna hyperrealistisch. De vormgeving is heel gedetailleerd en filmisch. Neemt ons mee in de realiteit en biedt daardoor een sterk contrast ten opzichte van de abstracte bewegingsmomenten. Ook de spanningsvolle muziek en de belichting zijn filmisch. De vormgeving is dus duidelijk gekozen en het geheel past volledig binnen de contouren van het totaalconcept.

BESLUIT

Deze voorstelling komt in aanmerking voor selectie voor het Landjuweelfestival voor jongeren (Plankton).